

დანიელის წიგნი — სამოცდაცამეტი

ისტორიული პარალელების გამოვლენა: იეროზოამის მოტყუება და ადვენტიტური მოძრაობის რწმენის გამოცდა

Jeff Pippenger

2024-02-06

ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოები ღმერთის რისხვის ქვეშ გაიფანტნენ ორი ათას ხუთას ოცი წლის განმავლობაში, ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში დარღვეული აღთქმის აღსრულებით. პირველი და უკანასკნელი რისხვების დასრულებას შორის არსებული ორმოცდაექვსი წელი წარმოადგენდა ამ ორი სამეფოს შეკრებას ერთ სამეფოდ — სულიერი თანამედროვე ისრაელისა — 1844 წელს. ამ ორი ერის შეკრება წარმოადგენილი იყო იმ ორი კვერთხით, რომლებიც ეზეკიელმა შეაერთა, და იმ ორი შემთხვევით, რომლებიც ცარფათელი ქვრივმა შეაგროვა ელიას ისტორიაში. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა წინასწარმეტყველური ისტორია დასრულდა და ამით გაიმეორა ამ ორი სამეფოს დასაწყისის ისტორია.

იეროზოამმა ჩრდილოეთის სამეფოში დაამკვიდრა თავყანისცემის ყალბი სისტემა, რათა ხელი შეეშალა თავისი ქვეშევრდომებისთვის იუდაში გამგზავრებასა და იერუსალიმის საწმიდარში ღმერთის თავყანისცემაში.

და თქვა იეროზოამმა თავის გულში: ახლა სამეფო დავითის სახლს დაუბრუნდება: თუ ეს ხალხი ავა მსხვერპლშეწირვისათვის უფლის სახლში, იერუსალიმში, მაშინ ამ ხალხის გული კვლავ მიუბრუნდება თავის ბატონს, როზოამს, იუდას მეფეს, და მომკლავენ მე და კვლავ მივლენ როზოამთან, იუდას მეფესთან. მაშინ მეფემ ითათბირა, გააკეთა ორი ოქროს ხზო და უთხრა მათ: მეტისმეტად მძიმეა თქვენთვის იერუსალიმში ასვლა; აჰა, შენი ღმერთები, ისრაელო, რომლებმაც გამოგიყვანეს ეგვიპტის ქვეყნიდან. და ერთი დადგა ბეთელში, ხოლო მეორე დააყენა დანში. და ეს საქმე ცოდვად იქცა, რადგან ხალხი მიდიოდა თავყანის საცემად ერთის წინაშე, დანამდეც კი. და მან ააშენა მალლობთა სახლი და დააყენა მღვდლები მდაბიო ხალხისაგან, რომლებიც ლევის ძეთაგან არ იყვნენ. და იეროზოამმა დაადგინა დღესასწაული მერვე თვეში, თვის მეთხუთმეტე დღეს, იმ დღესასწაულის მსგავსად, რომელიც იუდაში იყო, და სამსხვერპლოზე შესწირა. ასე მოიქცა მან ბეთელში, მსხვერპლს სწირავდა იმ ხზოებს, რომლებიც გააკეთა; და ბეთელში დააყენა იმ მალლობთა მღვდლები, რომლებიც თვითონ გააკეთა. და შესწირა მან იმ სამსხვერპლოზე, რომელიც ბეთელში გააკეთა, მერვე თვის მეთხუთმეტე დღეს, იმ თვეში, რომელიც თავისი გულისგან გამოიგონა; და დაუდგინა დღესასწაული ისრაელის ძეთ; და ავიდა სამსხვერპლოზე და საკმეველი აკმია. 3 მეფეთა 12:26–33.

მისი თავყანისმცემლობის სისტემა კათოლიციზმისთვის (წარმართობისთვის) იყო ტიპური, რადგან, როგორც აარონის ამბოხების დროს, მან მხეცისათვისაც და მხეცისაც ხატი დაადგინა. ხზოების ორი ხატი ოქროსაგან იყო გაკეთებული, რაც ბაბილონს

განასახიერებდა. ეს ხატები ეგვიპტის ღმერთებს მიეძღვნა, რომლებიც ასე იქნენ იდენტიფიცირებულნი, როგორც ისინი აარონმაც გამოაცხადა: „ღმერთები, რომლებმაც ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოგიყვანეს.“ მან ააგო ორი სამსხვერპლო ორ ქალაქში, რომლებიც ერთად განხილვისას ეკლესიის (ბეთელი) და სახელმწიფოს (დანი) შეერთებას წარმოადგენენ. ეს სამსხვერპლოები ჭეშმარიტი სამსხვერპლოს ყალბი მსგავსებები იყო, რომელიც ქრისტეა, ისევე როგორც კათოლიციზმი აცხადებს, რომ ქრისტეს მიწიერი წარმომადგენელია. მან აღადგინა გახრწნილი სამღვდელოება, ისევე როგორც კათოლიციზმის მღვდლები არიან. მან თავისი თაყვანისმცემლობისათვის ისეთი დღე აირჩია, რომელიც განზრახ განსხვავებული იყო ღვთის რომელიმე ჭეშმარიტი სადღესასწაულო დღისაგან, რითაც წარმოდგენილი იყო დავა ჭეშმარიტ და ცრუ თაყვანისმცემლობის დღეს შორის.

მის ცრუ თაყვანისმცემლობის სისტემის დამკვიდრებისას ღმერთმა იუდადან წინასწარმეტყველი გამოგზავნა, რათა მხილება ეთქვა მისი ყალბი თაყვანისმცემლობის სისტემისთვის.

და, აჰა, მოვიდა ღვთის კაცი იუდადან, უფლის სიტყვისამებრ, ბეთელში; ხოლო იერობამი იდგა სამსხვერპლოსთან, საკმევლის საკმევად. და შესძახა სამსხვერპლოს წინააღმდეგ უფლის სიტყვით და თქვა: ო, სამსხვერპლო, სამსხვერპლო, ასე ამბობს უფალი: აჰა, შეეძინება ძე დავითის სახლს, იოშია სახელად; და შენზე შესწირავს მალლობათა იმ მღვდლებს, რომლებიც შენზე აკმევენ საკმეველს, და ადამიანთა ძვლები დაიწვება შენზე. და იმავე დღეს მისცა ნიშანი და თქვა: ეს არის ნიშანი, რომელიც უფალს უთქვამს: აჰა, სამსხვერპლო გაიპოზა და მასზე არსებული ნაცარი გადაიყრება. 3 მეფეთა 13:1-3.

იუდადან მოსულმა წინასწარმეტყველმა გამოაცხადა სამნაწილოვანი წინასწარმეტყველება, რომლითაც წინასწარ მიუთითა მეფე იოშიას მომავალ შობაზე. მან იწინასწარმეტყველა, რომ იოშია დახოცავდა ბოროტ მღვდლებს, რომლებიც ცრუ სამსხვერპლოზე მსახურობდნენ, და რომ იოშია ასევე ადამიანთა ძვლებს დაწვავდა სწორედ იმავე სამსხვერპლოზე. მან იერობამსაც მისცა ნიშანი და ამით მიუთითა, რომ იერობამის სამსხვერპლო გაიპოზოდა და ნაცარი გადმოიფრქვეოდა. ყოველივე ეს აღსრულდა უფლის სიტყვისამებრ, მაგრამ როცა იერობამმა წინასწარმეტყველის ქადაგება მოისმინა, განრისხდა და სცადა წინასწარმეტყველს გამკლავებოდა, თუმცა ღმერთი აკონტროლებდა ყოველივეს.

და მოხდა ასე: როცა მეფე იერობამმა მოისმინა ღვთის კაცის სიტყვა, რომელმაც ბეთელში სამსხვერპლოს წინააღმდეგ იყვირა, მან სამსხვერპლოდან ხელი გაიშვირა და თქვა: „შეიპყარით იგი!“ და ხელი, რომელიც მის წინააღმდეგ გაიშვირა, გაუხმა, ისე რომ ველარ შეძლო უკან, თავისკენ მოეზიდა იგი. სამსხვერპლოც გაიპო და ნაცარი დაიღვარა სამსხვერპლოდან, იმ ნიშნისამებრ, რომელიც ღვთის კაცმა უფლის სიტყვის მიხედვით მისცა. 3 მეფეთა 13:4, 5.

ნიშანი მაშინვე აღსრულდა და იერობამის ხელი დაჩლუნგდა.

მეფემ მიუგო და უთხრა ღვთის კაცს: ახლა ევედრე უფალს, შენს ღმერთს, და ილოცე ჩემთვის, რათა ჩემი ხელი კვლავ აღდგეს. და ღვთის კაცმა შეევედრა უფალს, და მეფის ხელი კვლავ აღუდგა და ისეთი გახდა, როგორიც წინათ იყო. და უთხრა მეფემ ღვთის კაცს: წამოდი ჩემთან სახლში, განმლიერდი, და მოგცემ საზღაურს. ხოლო ღვთის კაცმა უთხრა მეფეს: შენი სახლის ნახევარიც რომ მომცე, შენთან არ შემოვალ, არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევ ამ ადგილას; რადგან ასე მეზრდნა უფლის სიტყვით: პური არ ჭამო, წყალი არ დალიო და არც იმავე გზით დაბრუნდე, რომლითაც მოხვედი. და წავიდა სხვა გზით და არ დაბრუნებულა იმ გზით, რომლითაც ბეთელში მოვიდა. 3 მეფეთა 13:6–10.

იესო ყოველთვის რაიმეს დასასრულს მის დასაწყისთან აკავშირებს თვალსაჩინოებისთვის, ხოლო სიტყვასიტყვითი ძველი ისრაელის ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა დასაწყისი სრულდება იმ ისტორიაში, სადაც ორი ჯოხი ერთ ჯოხად ერთდება და წარმოადგენს სულიერი თანამედროვე ისრაელის ერს.

ისტორიაში, სადაც ორი კვერთხი შეერთდა, აღიმრა სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს. ორივე კვერთხი (სამეფო) იკრიბებოდა შუაღამის ღამის დროს სულიწმიდის გარდამოსვლის წინ. 1844 წლის გაზაფხულზე, პირველ იმედგაცრუებაში, პროტესტანტებმა ვერ გაიარეს ეს გამოცდის პროცესი და კათოლიციზმის ასულნი გახდნენ; ამგვარად, მათ კვლავ გაიმეორეს ცრუ თავყვანისმცემლობის სისტემის დაფუძნება, როგორც ეს იეროზოამის მიერ წინასახედ იყო ნაჩვენები.

პროტესტანტული რეფორმაცია იყო საქმე, რომელიც ღმერთმა აღასრულა, რათა უდაბნოში მყოფი ეკლესია რომის ეკლესიის ცრურწმენებიდან, გადმოცემებიდან და ჩვეულებებიდან გამოეყვანა. მარტინ ლუთერის დროიდან მოყოლებული სულ უფრო მეტი ჭეშმარიტება ცხადდებოდა, რაც ტვიროსის მეძავს ამხელდა, როგორც არაფერს მეტს, თუ არა წარმართულ თავყვანისმცემლობის სისტემას, რომელიც ქრისტიანობის ცრუ აღმსარებლობით იყო დაფარული. უფლის განზრახვა იყო თავისი ტყვე ხალხი სიბნელიდან გამოეყვანა, როგორც მოიქცა მაშინ, როცა მისი ხალხი ეგვიპტეში მონობაში იყო. მან იხსნა ისინი ეგვიპტის მონობისაგან, რათა თავისი რჯული მიეცა მათთვის. პროტესტანტთა უარმა, გაჰყოლოდნენ შემეცნების იმ მზარდ ნათელს, რომელიც 1798 წელს გაიხსნა, ხელი შეუშალა მათ, რომ 1844 წელს ეცნოთ რჯული და ქრისტეს ჭეშმარიტი საწმიდრის მსახურება.

მათ მიერ სამსჯავროს ჟამის უწყების უარყოფა ნიშნავდა, რომ ისინი რომის ეკლესიის ასულებად იქცნენ, და ამის შემდეგ აღადგინეს თავყვანისცემის ცრუ სისტემა, რომელიც წმინდა წერილში ცრუ წინასწარმეტყველად არის მოხსენიებული (განდგომილი პროტესტანტიზმი). ერთგულმა მილერიტებმა, რომლებიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს რწმენით შევიდნენ საწმიდარში, მიიღეს მესამე ანგელოზის ნათელი და ამხილეს თავყვანისცემის ის ცრუ სისტემა, რომელიც თავს პროტესტანტულად აცხადებს, მაშინ როცა წარმართობის მთავარ გადმოცემას ეჭიდება, კერძოდ, მზის თავყვანისცემას. იუდადან წინასწარმეტყველი განასახიერებდა მილერიტულ ადვენტიზმს, რომელმაც ცნო და წარმოადგინა მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს

მოვიდა.

როცა იეროზოამის თხოვნამ წინასწარმეტყველი დააყენა წინაშე, რომ მის სახლში მისულიყო და თავი გაემხნეებინა, წინასწარმეტყველმა გამოთქვა ის განსაკუთრებული მითითებები, რომლებიც უფლისგან ჰქონდა მიღებული. ეს ბრძანება ასევე მიეცა მილერიტულ ადვენტიზმს. ბრძანება იყო, რომ არ დაბრუნებულიყვნენ იმ გზით, რომლითაც მოვიდნენ, ხოლო მილერიტული ადვენტიზმი პროტესტანტულ დენომინაციებს გამოეყო. ისინი პროტესტანტებს განემორნენ 1844 წლის გაზაფხულზე, პირველ იმედგაცრუებასთან ერთად, და იერემია გვაწვდის იმავე მითითებების მაგალითს, რომლებიც იუდეველ წინასწარმეტყველსაც ჰქონდა მიცემული.

შენი სიტყვები აღმოჩნდა, და მე შეეჭამე ისინი; და შენი სიტყვა იყო ჩემთვის ჩემი გულის სიხარული და მხიარულება; რადგან მე შენითა სახელით ვიწოდები, უფალო, ღმერთო ცაბაოთ. არ ვმჯდარვარ დამცინავთა საკრებულოში და არ მიხაროდა; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან აღვსილი მქონდა გულისწყრომით. რატომ არის ჩემი ტკივილი მუდმივი და ჩემი ჭრილობა უკურნებელი, რომელიც კურნებას არ ნებდება? ნუთუ შენ იქნები ჩემთვის სრულიად როგორც მატყუარა და როგორც წყლები, რომლებიც შრებიან? ამიტომ ასე ამბობს უფალი: თუ მოიქცევი, კვლავ დაგაბრუნებ და ჩემს წინაშე დადგები; და თუ ძვირფასს გამოარჩევ ამაზრუნისაგან, ჩემი პირი იქნები; ისინი შენკენ მოიქცნენ, ხოლო შენ ნუ მოიქცევი მათკენ. და გაქცევ ამ ხალხისთვის გამაგრებულ სპილენძის კედლად; და შეგებრმოლებიან, მაგრამ ვერ დაგძლევენ, რადგან მე შენთანა ვარ, რათა გიხსნა და გადაგარჩინო, ამბობს უფალი. და გიხსნი ბოროტთა ხელიდან და გამოგისყიდი სასტიკთა ხელიდან. იერემია 15:16–21.

მეორე ვაიის დროის წინასწარმეტყველების აღსრულებისას, 1840 წლის 11 აგვისტოს, გამოცხადების მეათე თავის ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა, ხელში გახსნილი პატარა წიგნით, და იოანეს ეთქვა, წასულიყო, აეღო ეს წიგნი და შეეჭამა იგი. იერემია წარმოადგენს მათ, ვინც ისტორიის იმ მომენტში შეჭამა პატარა წიგნი, და ეს სიტყვები თაფლივით ტკბილი იყო, რადგან ისინი მისი „გულის სიხარული და გახარება“ იყო. მაგრამ ღვთის „ხელის“ გამო იერემია „აღივსო“ „აღმფოთებით“; იგი იყო „დაჭრილი“ და „მარადიულ ტკივილში“. ღვთის „ხელის“ გამო იერემიამ გამოთქვა აზრი, რომ ღმერთი იერემიასთვის იყო „როგორც მატყუარა“ და როგორც „გამშრალი წყლები“. უფალს თავისი „ხელი“ ეფარა 1843 წლის სექტემბრის ზოგიერთ გამოთვლაში დაშვებულ შეცდომას.

იერემია განასახიერებს მილერელთა პირველ იმედგაცრუებას, როცა აბაკუმის ხილვამ დაიყოვნა. იერემიით წარმოდგენილთ ეჩვენებოდათ, რომ უწყება, რომელიც „წვიმად“ არის წარმოდგენილი, ჩავარდა. მაგრამ აბაკუმმა თქვა: „რადგან ხილვა კიდევ არის დანიშნული დროისთვის, და ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაიყოვნოს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დაიგვიანებს.“ იერემიას ეგონა, რომ ღმერთმა იცრუა და რომ უწყება (წვიმა) ჩავარდა, მაგრამ იგი მხოლოდ დაყოვნდა.

შემდეგ ღმერთმა იერემიას უბრძანა: „თუ მოიქცევი, კვლავ დაგაბრუნებ, და დადგები ჩემს წინაშე; და თუ გამოარჩევ ძვირფასს უღირსისგან, ჩემი პირი იქნები; ისინი შენსკენ მოიქცნენ, შენ კი ნუ მოიქცევი მათკენ.“ იმ იმედგაცრუების შემდეგ იერემია

წარმოადგენდა ღვთის იმ ხალხს, რომელთაც უნდა დაბრუნებულიყვნენ უფლის მსახურებაში და ჩამოეშორებინათ გულდაწყვეტილება, რომელიც წარმოშობილიყო მაშინ, როცა ჩანდა, რომ უწყებამ მარცხი განიცადა. თუ იერემია შეასრულებდა დადგენილ მოთხოვნებს, ღმერთი ნებას მისცემდა, რომ იგი მისი წარმოადგენელი ყოფილიყო.

ჩვენი კვლევისათვის ამჟამად უფრო მნიშვნელოვანი არის ის, რაც ღმერთმა უთხრა იერემიას „დამცინავთა საკრებულოს“ შესახებ, რომლებიც მისი იმედგაცრუების გამო „მხიარულობდნენ“. მან უთხრა იერემიას, რომ დამცინავნი შეიძლებოდა დაბრუნებულიყვნენ იერემიასთან, მაგრამ მას არასოდეს უნდა დაებრუნებინა გზა მათკენ. იერემია წარმოადგენდა მათ, ვინც წინ აღუდგა პროტესტანტებს, რომლებმაც სწორედ იმჟამად აიორჩიეს კათოლიციზმის წიაღში დაბრუნება და გახდნენ ბაბილონის ასულნი, ბაალისა და აშთორეთის ცრუწინასწარმეტყველნი. იერემია წარმოადგენდა იუდეველ წინასწარმეტყველს, რომელმაც წინასწარმეტყველურ ხაზში იმავე წერტილზე ამხილა იერობოამის თაყვანისცემის ცრუ სისტემა ჩრდილოეთის სამეფოს დასაწყისში, რითაც წინასახედ იქცა თაყვანისცემის ცრუ სისტემის შემოღებისა, რომელიც კათოლიციზმის ხატი იყო ჩრდილოეთის სამეფოს ისტორიის დასასრულს. წინასწარმეტყველმა უთხრა იერობოამს, როდესაც იერობოამმა კავშირის დამყარება შესთავაზა, რომ მას არ უნდა ეჭამა, არ უნდა ესვა და არ უნდა დაბრუნებულიყო იმ გზით, რომლითაც მოვიდა.

და უთხრა მეფემ ღვთის კაცს: წამომყევი სახლში, განისვენე, და მოგაგებ საზღაურს. ხოლო ღვთის კაცმა უთხრა მეფეს: შენი სახლის ნახევარიც რომ მომცე, შენთან არ შემოვალ, არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევე ამ ადგილას; რადგან ასე მებრძანა უფლის სიტყვით, რომელმაც მიუთხრა: პური არ ჭამო, წყალი არ დალიო და არც იმავე გზით დაბრუნდე, რომლითაც მოხვედი. 3 მეფეთა 13:7–9.

იუდაელი წინასწარმეტყველის ეს გამოთქმა ეთანხმება ელიის ამბავში ბაალისა და აშთორეთის ცრუ წინასწარმეტყველთა მოქმედებას. ცხადია, მილერიტთა ისტორია ასევე ელიის ისტორიაა, ვინაიდან მილერი ელია იყო. ელიის ამბავში ბაალისა და აშთორეთის წინასწარმეტყველებმა შეასრულეს მოტყუების ცეკვა, რომელიც უგუნურებად იქნა მხილებული, როდესაც ღმერთისგან ცეცხლი გარდამოვიდა და შთანთქა ელიის შესაწირავი; ამგვარად ეს განასახიერებდა სულიწმინდის გადმოღვრას მილერიტთა ისტორიის შუალდამის ღაღადში. იმ ისტორიის დაპირისპირება წარმოადგენდა მეორე ელიის დაპირისპირებას, რომელიც იყო იოანე ნათლისმცემელი, ჰეროდის ასულის (სალომეს) მიერ შესრულებული მოტყუების ცეკვის დროს. ჰეროდია იეზებელით იყო განსახიერებული, ხოლო იეზებელი კათოლიკური ეკლესიის სიმბოლოა.

1844 წელს პროტესტანტული ეკლესიები გახდნენ სალომე, ჰეროდიადას (იეზებლის) ასული. მოტყუების ცეკვაში ჰეროდემ აღუთქვა თავისი სამეფოს ნახევარი, და ეს მან თავის დაბადების დღეს გააკეთა; ამგვარად, ეს წინასახედ წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებს, როდესაც ათი მეფე, რომელთაც ახაბი განასახიერებს (ათი ჩრდილოეთის სამეფოს მეფე), თანხმდებიან, თავიანთი სამეფო პაპობას (იეზებელს) მისცენ. „შენი

სამეფოს ნახევრის“ მიცემა კავშირის სიმბოლოა, ხოლო იუდეიდან მოსული წინასწარმეტყველი მკაფიოდ აუწყებდა იერობოამს, რომ იგი არასოდეს შეკრავდა კავშირს განდგომილ მეფესთან და არც მის ყალბ თაყვანისმცემლობის სისტემას დაუჭერდა მხარს.

ეს არის ის, რაც უფალმა იერემიასაც უთხრა, როცა თქვა, რომ „მქირდავთა საკრებულო“ (განდგომილი პროტესტანტიზმი) შეიძლება დაუბრუნდეს იერემიას, მაგრამ იერემია არასოდეს უნდა დაუბრუნდეს მათ, არც იმ გზით უნდა დაბრუნდეს, რომლითაც მოვიდა. მაგრამ იუდეველმა წინასწარმეტყველმა სწორედ ეს გააკეთა, რადგან იუდეაში დაბრუნებამდე—სანამ მისთვის მინდობილი საქმე დაასრულებდა—ცრუ და მატყუარა წინასწარმეტყველმა აცდუნა.

და ახლა ბეთელში ცხოვრობდა ერთი მოხუცი წინასწარმეტყველი; და მოვიდნენ მისი ძეები და უამბეს მას ყოველივე, რაც ღვთის კაცმა იმ დღეს ბეთელში მოიმოქმედა; და სიტყვებიც, რომლებიც მან უთხრა მეფეს, უთხრეს აგრეთვე თავიანთ მამას. და უთხრა მათ მამამ: რომელი გზით წავიდა იგი? რადგან მის ძეებს ენახათ, რომელი გზით წავიდა იუდადან მოსული ღვთის კაცი. და უთხრა მან თავის ძეებს: შეკაზმეთ მე სახედარი. და შეკაზმეს მას სახედარი; და შეჯდა მასზე, და გაჰყვა ღვთის კაცს, და იპოვა იგი მუხის ქვეშ მჯდომარე; და უთხრა მას: შენა ხარ ის ღვთის კაცი, რომელიც იუდადან მოხვედი? და მან თქვა: მე ვარ. მაშინ უთხრა მას: წამოდი ჩემთან სახლში და პური ჭამე. და მან თქვა: ვერ დავბრუნდები შენთან, ვერც შემოვალ შენთან; არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევ შენთან ამ ადგილას; რადგან უფლის სიტყვის მიერ მითხრეს: პური არ ჭამო იქ და წყალი არ დალიო, და არც იმ გზით დაბრუნდე, რომლითაც მოხვედი. მან უთხრა მას: მეც წინასწარმეტყველი ვარ, როგორც შენ; და ანგელოზი მელაპარაკა უფლის სიტყვის მიერ და მითხრა: დააბრუნე იგი შენთან შენს სახლში, რათა პური ჭამოს და წყალი დალიოს. მაგრამ იცრუა მასთან. და დაბრუნდა იგი მასთან, და ჭამა პური მის სახლში და დალია წყალი. და მოხდა ასე: როცა ისინი სუფრასთან ისხდნენ, უფლის სიტყვა მოევლინა იმ წინასწარმეტყველს, რომელმაც იგი დააბრუნა; და შეღადადა იუდადან მოსულ ღვთის კაცს და უთხრა: ასე ამბობს უფალი: რაკი არ დაემორჩილე უფლის ბაგეს და არ დაიცავი მცნება, რომელიც უფალმა, შენმა ღმერთმა, გამცნო, არამედ დაბრუნდი, და ჭამე პური და დალიე წყალი იმ ადგილას, რომლის შესახებაც მან გითხრა: პური არ ჭამო და წყალი არ დალიო, შენი გვამი არ მივა შენი მამების სამარხში.

და იყო ასე: მას შემდეგ, რაც მან პური ჭამა და სვა, უნაგირი შეჰკაზმა მისთვის სახედარს, ანუ იმ წინასწარმეტყველისთვის, რომელიც უკან მოაბრუნა. და როცა ის წავიდა, გზაში ლომი შეეყარა, მოკლა იგი; და მისი გვამი გზაზე იყო დაგდებული, ხოლო სახედარი მის გვერდით იდგა; ლომიც გვამის გვერდით იდგა. და აჰა, გამვლელებმა დაინახეს გზაზე დაგდებული გვამი და გვამის გვერდით მდგარი ლომი; მივიდნენ და ამბავი უამბეს იმ ქალაქში, სადაც მოხუცი წინასწარმეტყველი ცხოვრობდა. და როდესაც ეს გაიგონა წინასწარმეტყველმა, რომელმაც იგი გზიდან მოაბრუნა, თქვა: ეს არის ღვთის კაცი, რომელმაც უფლის სიტყვას არ დაუმორჩილდა; ამიტომაც მისცა იგი უფალმა ლომს, რომელმაც დაფლითა და მოკლა იგი, უფლის სიტყვისამებრ, რომელიც მას უთხრა. და უთხრა თავის ძეებს:

შემიკაზმეთ სახედარი. და მათ შეჰკაზმეს. და წავიდა, და იპოვა მისი გვამი გზაზე დაგდებული, ხოლო სახედარი და ლომი გვამის გვერდით იდგნენ; ლომს გვამი არ შეეჭამა და არც სახედარი დაეფლითა. და წინასწარმეტყველმა აიღო ღვთის კაცის გვამი, დაასვენა იგი სახედარზე და უკან წამოიღო; და მოხუცი წინასწარმეტყველი ქალაქში შევიდა, რათა ეგლოვა იგი და დაემარხა. და თავისი საკუთარი სამარხში დაასვენა მისი გვამი; და მოთქვამდნენ მასზე, ამბობდნენ: ვაი, ძმაო ჩემო! და იყო ასე: მას შემდეგ, რაც მან დამარხა იგი, უთხრა თავის ძეებს: როცა მე მოვკვდები, იმ სამარხში დამმარხეთ, სადაც ღვთის კაცია დამარხული; ჩემი ძვლები მის ძვლებს მიუწყვეთ; რადგან სიტყვა, რომელიც მან უფლის სიტყვით გამოაცხადა ბეთელში საკურთხევის წინააღმდეგ და სამარიის ქალაქებში არსებული გორაკთა საკერპოთა ყველა სახლის წინააღმდეგ, უეჭველად აღსრულდება. 3 მეფეთა 13:11–32.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.

„როდესაც ღმერთის ძალა მოწმობს იმას, თუ რა არის ჭეშმარიტება, ეს ჭეშმარიტება სამუდამოდ უნდა დარჩეს ჭეშმარიტებად. არ უნდა იქნეს მიღებული არც ერთი შემდგომი ვარაუდი, რომელიც ეწინააღმდეგება იმ ნათელს, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. აღდგებიან ადამიანები წმინდა წერილის ისეთი განმარტებებით, რომლებიც მათთვის ჭეშმარიტებაა, მაგრამ ჭეშმარიტება არ არის. ამ დროისათვის ჭეშმარიტება ღმერთმა მოგვცა, როგორც საფუძველი ჩვენი რწმენისათვის. თავად მან გვასწავლა, რა არის ჭეშმარიტება. აღდგება ერთი და კიდევ მეორე ახალი ნათლით, რომელიც ეწინააღმდეგება იმ ნათელს, რომელიც ღმერთმა მოგვცა თავისი სულიწმიდის დამადასტურებელი მოქმედებით. ჯერ კიდევ ცოცხალია მცირერიცხოვანი ჯგუფი მათგან, რომლებმაც გაიარეს ის გამოცდილება, რომელიც შეძენილ იქნა ამ ჭეშმარიტების დამკვიდრებისას. ღმერთმა თავისი მაღლით შეუნარჩუნა მათ სიცოცხლე, რათა იმეორონ და იმეორონ თავიანთი სიცოცხლის დასასრულამდე ის გამოცდილება, რომელიც მათ გამოიარეს, როგორც ამას აკეთებდა მოციქული იოანე თავისი სიცოცხლის უკანასკნელ დღემდე. ხოლო დროშის მატარებლები, რომლებიც სიკვდილით დაეცნენ, თავიანთი ნაწერების ხელახლა გამოცემის მეშვეობით უნდა ლაპარაკობდნენ. მე მევალა, რომ ასე უნდა ისმოდეს მათი ხმები. მათ უნდა დაამოწმონ, რა შეადგენს ჭეშმარიტებას ამ დროისათვის.“

„ჩვენ არ უნდა მივიღოთ იმათი სიტყვები, ვინც მოდის ისეთი უწყებით, რომელიც ეწინააღმდეგება ჩვენი რწმენის განსაკუთრებულ პუნქტებს. ისინი ერთად აგროვებენ წმინდა წერილის დიდ მასას და მას, როგორც მტკიცებულებას, გროვად ახვევენ თავიანთი მტკიცებული თეორიების ირგვლივ. ეს არაერთხელ და მრავალგზის მომხდარა გასული ორმოცდაათი წლის განმავლობაში. და თუმცა წმინდა წერილი ღვთის სიტყვაა და პატივისცემას იმსახურებს, მისი ამგვარი გამოყენება, თუ ასეთი გამოყენება გადაადგილებს ერთ სვეტს იმ საფუძვლიდან, რომელსაც ღმერთი ამ ორმოცდაათი წლის განმავლობაში ამყარებდა, დიდი შეცდომაა. ვინც ამგვარ გამოყენებას ახდენს, არ იცის სულიწმიდის იმ საოცარი დამოწმების შესახებ, რომელმაც ძალა და სიმტკიცე მიანიჭა წარსულ უწყებებს, რომლებიც ღვთის ხალხთან მოვიდა.

„უზუცეს G-ის მტკიცებულებები სანდო არ არის. მათი მიღების შემთხვევაში ისინი დაანგრევდა ღვთის ხალხის რწმენას იმ ჭეშმარიტებისადმი, რომელმაც გვაქცია იმად, რაც ვართ.“

„ამ საკითხში მტკიცედ უნდა ვიდგეთ; რადგან ის პუნქტები, რომელთა დამტკიცებასაც იგი წმინდა წერილით ცდილობს, საფუძველს მოკლებულია. ისინი არ ამტკიცებს, რომ ღვთის ერის წარსული გამოცდილება შეცდომა იყო. ჩვენ გვქონდა ჭეშმარიტება; ჩვენ ღვთის ანგელოზების მიერ ვიყავით მიმართულნი. სწორედ სულიწმიდის ხელმძღვანელობით იქნა მოცემული საწმიდრის საკითხის განმარტება. უმჭევრმეტყველესი საქციელია, რომ ყველამ დუმილი დაიცვას ჩვენი რწმენის იმ ნიშნების შესახებ, რომელთა ჩამოყალიბებაშიც მათ არავითარი მონაწილეობა არ მიუღიათ. ღმერთი არასოდეს ეწინააღმდეგება საკუთარ თავს. წმინდა წერილის მტკიცებულებები არასწორად არის გამოყენებული, თუ მათ აიძულებენ დაამოწმონ ის, რაც ჭეშმარიტი არ არის. კიდევ ერთი და კიდევ სხვა აღდგება და, ვითომც დიდი ნათელი შემოაქვს, თავის მტკიცებებს წამოაყენებს. მაგრამ ჩვენ ძველ სასაზღვრო ნიშნებთან ვდგავართ. [ციტირებულია 1 იოანე 1:1–10.]“

„მე დავალეული ვარ ვთქვა, რომ ეს სიტყვები შეგვიძლია ამ დროისთვის შესაფერისად გამოვიყენოთ, რადგან დადგა ჟამი, როცა ცოდვას მისი ნამდვილი სახელით უნდა ეწოდოს. ჩვენს საქმეში გვაზრკოლებენ ადამიანები, რომელნიც მოქცეულნი არ არიან და საკუთარ დიდებას ეძიებენ. მათ სურთ, რომ ახალი თეორიების წარმომდგენებად ითვლებოდნენ, და მათ ამტკიცებენ როგორც ჭეშმარიტებას. მაგრამ თუ ეს თეორიები მიღებულ იქნება, ისინი მიიყვანენ იმ ჭეშმარიტების უარყოფამდე, რომელსაც გასული ორმოცდაათი წლის განმავლობაში ღმერთი აძლევდა თავის ხალხს და ამტკიცებდა მას სულიწმიდის გამოვლენით.“

Selected Messages, book 1, 161.